

[Mette Madsen.]

og stemt for, da folketinget i 1971 vedtog loven om diskriminering, hvor der i § 1, der er en ændring af straffelovens § 266 b, står, at den, der offentligt eller med forsæt til udbredelse i en videre kreds fremsætter udtalelse eller anden meddelelse, ved hvilken en gruppe af personer trues, forhånes eller nedværdiges på grund af sin race, hudfarve, nationale eller etniske oprindelse eller tro, straffes med bøde, hæfte eller fængsel i indtil to år. Det vil derfor være en overlappning at føje en sådan bestemmelse ind i filmloven eller i anden lovgivning i det hele taget.

I nr. 3 står der: „hvor det vil medvirke til at nedbryde Danmarks omdømme i udlandet“. At undgå dette er vel et ønske, alle danske deler på dette område som på alle andre, men desværre er det et kriterium, der er umuligt at nedfælde i en lovparagraf. Venstre må derfor afvise nr. 2 og nr. 3.

Jeg vil herefter vende tilbage til nr. 1 hvor der tales om sandsynligheden for, at det færdige produkt vil være i strid med dansk lovgivning, og her er vi vel ved sagens kerne. Det var dette punkt, vi fra kulturudvalgets side prøvede at få belyst i løbet af efteråret 1973, ja, lige til og med det sidste møde og samråd med den daværende kulturminister den 7. november 1973, dagen før der blev udskrevet valg. Ved dette samråd gennemgik vi bevillingen til Thorsen-filmen både i forhold til blasfemiparagraffen og til § 53 i loven om ophavsret, hvor der tales om det offentliges overvågelse af droit moral. Her siger stk. 1:

„Selv om ophavsretten er udløbet, må et litterært eller kunstnerisk værk ikke ændres eller gøres tilgængeligt for almenheden i strid med § 3, stk. 1 og 2, hvis kulturelle interesser herved krænkes“.

Og jeg vil tillade mig endnu et citat. I Torben Lunds kommenterede udgave af Ophavsretten siger han om denne paragraf:

„Der er dog næppe nogen tvivl om, at reglen vil blive forstået således, at den gælder med hensyn til et hvilket som helst værk af virkelig kulturel betydning, uanset dets oprindelsessted eller dets frembringelsestid, altså f. eks. også klassiske mesterværker fra oldtid og middelalder“.

Navnlig den sidstnævnte lov må efter min formening være til hinder for en produk-

tionsstøtte til Thorsens film. Hvis man så spørger, hvem der har påtåleretten efter denne lov, må jeg sige, at det har vel enhver borger her i landet, altså f. eks. også jeg selv, og jeg var da også indstillet på at ville bruge denne ret, hvis støtten til Thorsens film ikke var blevet trukket tilbage. Nu viste det sig, at støtten bortfaldt på grundlag af bestemmelser i filmlovens § 21, da Thorsen ikke inden den fastsatte og yderligere forlængede frist kunne eller ville meddele, hvor filmen skulle optages, og hvilke skuespillere der skulle medvirke. Men de principielle spørgsmål står stadig tilbage.

I det forannævnte samråd drøftedes bl.a. også spørgsmålet om ansvarsplacering i den omhandlede sag, men da det ikke viste sig muligt under samrådet at nå frem til en endelig afklaring af dette spørgsmål, udbad udvalget sig et notat fra justitsministeriet om anvendeligheden af ministeransvarlighedsloven, når der ved en lovgivning er delegeret et ansvar ud til en bestyrelse. Dette notat har det nuværende kulturudvalg for nylig modtaget. I notatet nævnes forskellige eksempler på, hvornår en minister kan drages til ansvar, og hvornår han ikke kan, f. eks. i forhold til statsinstitutioner med kulturelle opgaver, og der er nævnt Danmarks radio. Men i næstsidste afsnit står der:

„Justitsministeriet finder ikke på det foreliggende grundlag at burde tage stilling til, hvorvidt bestyrelsen for filminstituttet på tilsvarende måde er uafhængig af ministeren for kulturelle anliggender, for så vidt angår tilskuds- og garantidispositioner“.

Notatet har endnu ikke været drøftet i kulturudvalget. Jeg mener, det er nødvendigt, at vi snarest får denne drøftelse, og at udvalget også får lejlighed til at drøfte notatet med justitsministeren. I denne drøftelse vil naturligt indgå den del af kristeligt folkepartis lovforslag, der angår ministerens beføjelser ifølge filmloven.

Må jeg til slut tilføje, at venstre gerne så en bredere sammensætning af repræsentantskabet, men det er også noget, vi kan se på i udvalget og eventuelt stille ændringsforslag om.

Bernhard Baunsgaard (RV):

Det radikale venstre kan ikke støtte dette lovforslag fra kristeligt folkeparti. I disse tider med de mange generelle angreb på